

„Zou vader kwaad zijn?” zei Elsie wat benauwd.
„Ik denk dat moeder zich dood schaamt,” zei Jan weifelend.
Ze deden alsof ze lazen. Eindelijk stond Elsie op.
„Ik schrijf hem een briefje, dan weet hij dat wij 't alléén gedaan hebben,” zei ze beslist.
„Schrijf dan maar dat 't jouw plan was,” zei Jan, en grinnikte.
Elsie schreef haar brief op een blaadje uit haar werkschrift, en toen ze terugkwam, vertelde ze dat de gordijnen potdicht waren.
„Hij zit zeker te lezen,” zei Jan.
„Wat zou hij nou doen, morgen?” zei Elsie. „Ik hoop echt, dat 't nu tòch Kerstfeest voor hem wordt.”
„Misschien geeft hij het ding meteen met de vuilnisman mee,” zei Jan. „Het sneeuwt misschien wel onder, vannacht.”
„Het vriest,” zei Elsie. „En de vuilnisman komt dinsdag pas.”
Beneden werd de sleutel in het slot gestoken, en vader en moeder kwamen de trap op.
„Is de koffie klaar?” vroeg vader.
„We mochten toch niet aan het gas komen,” zeiden Jan en Elsie tegelijk.

„Maar goed dat je dat briefje geschreven hebt,” gromde vader. „Nou hoef ik tenminste m'n excuses niet te gaan maken.”
Moeder had een kleur.
„Schaamt u zich nou, moeder?” vroeg Elsie verlegen.
„Ik weet niet,” zei moeder na een poosje. „Nee, ik schaam me niet. Maar weet je, grote mensen mogen zoiets niet doen.” Ze keek vader wat onzeker aan.
„Gelukkig voor meneer Stop dat wij er nog zijn,” zei Elsie.
Toen lachte vader, en moeder keek opgelucht.

Ze lagen in bed, en moeder stopte de deken stevig tegen Elsie's rug.
„Nou leest-ie het morgen,” zei Elsie. „Jezus is geboren. Vandaag. Voor u. Zou hij nou Kerstfeest vieren?”
„Liefje,” zei moeder, „om Kerstfeest te vieren zijn er twee nodig. God en wij. En God wil wel. Dat zie je juist met Kerstmis.”
„Meneer Stop zal tegen God geen „stop” durven zeggen,” zei Elsie.
„Ik hoop het niet,” zei moeder. „Welterusten, kerst-engel.”

Hebt uw naasten . . .

TOOS BLOM

Het vliegveld lag vlak achter de duinen. Het was er alleen van gescheiden door wat laag hout en de Holle Weg, die evenwijdig aan de kust liep. In de late namiddag zaten de Wacht en de jongste mecanici samen te praten. De Wacht was een wat oudere man, die met een mesje in zijn korte houten pijp zat te peuteren. In zijn ogen was de mecanici nog niet veel meer dan een jongetje. Hij sloeg met een tak tegen zijn laarzen. Eigenlijk was het gek zacht voor eind december.

„Maar ze zeggen,” zei de jonge man, „dat er in Oostenrijk sneeuw genoeg ligt. 't Treft alleen slecht, dat mijn vader nou juist niet zo best is.”

De Wacht klopte zijn pijpje uit en keek hem aan. „En ga je dan toch?” vroeg hij.

„Wat dacht je dan?” vroeg de mecanicien.

„Dat je de oude man met Kerstmis niet ziek alleen thuis zou laten,” zei de ander.

„Nou . . . ziek! Hij kan alleen niet best voort op dat been. Maar de werkster komt hem elke dag eten brengen. En hij kan wel wat zelf doen ook. Zo erg is het nou ook weer niet.”

„Even goed . . .,” zei de Wacht, „met Kerstmis!”

„Wat wou je dan? Dat ik daarom thuis bleef? Dat ik op het laatste nippertje alles af zei! Nou alles besproken is?”

De oudere man zweeg en peuterde weer in zijn pijp.

„Ik heb er nog al geen tijd voor gespaard! Mijn vakantie ook en mijn snipperdagen, om eens een keer naar de wintersport te kunnen gaan.”

„Ja, ja,” knikte de Wacht, „de wintersport. Daar moeten ze heen tegenwoordig. Maar als het mijn vader was, die met een ziek been thuis lag, dan liet ik hem niet alleen, om met zichzelf Kerstfeest te vieren.”

De jonge man haalde zijn schouders op.

„Bij ons thuis zijn ze niet zo sentimenteel,” zei hij.

„Nee,” zei de Wacht. „Nee, dat zal wel. Kijk daar heb je hem weer.”

„Wie?” vroeg de ander.

„De hond.”

Een mooie grote herdershond kwam op een drafje de weg aflopen en zwenkte het hek door.

„Van wie is die?”

„Van niemand hier, voor zover ik weet. Maar hij is hier vanmorgen ook al geweest en gister.”

De hond bleef op een kleine afstand staan en liet een kort droog geblaf horen. De mecanicien

floot even.

„Hij komt niet als je fluit,” zei de Wacht. „Hij blijft daar staan, of je hem roept of niet. Dan loopt hij na een tijdje naar een ander en staat daar te wachten en na een poosje verdwijnt hij weer.”

„Hij zal honger hebben,” zei de mecanicien. „Maar hij ziet er goed doorvoed uit. 't Is een goed soort hond.”

„Nee, hij taalt niet naar eten. Alleen een keer heeft hij een stuk worst aangepakt.”

„Toch zou je zeggen dat het beest bedelt, kijk maar.”

De hond was werkelijk dichterbij gekomen en blafte aanhoudend. De mecaniciens raapte een kluit aarde op en gooide die naar het dier. Hij raakte niet, maar de hond week achteruit. Toch gaf hij zijn poging om de aandacht te trekken niet op. Hij maakte een grote boog om de twee mannen heen en liep verder het veld op.

„Ik zou toch wel eens willen weten,” zei de Wacht, „wat zo'n beest nou van ons wil. Je zou zeggen, dat hij ons iets te vertellen had.”

De ander stond op. „Kom, ik ga maar weer eens kijken, of er wat op te knappen is,” zei hij. „Sneeuw zal er vooreerst wel niet komen, denk ik.”

„Die heb je hier ook niet nodig, als je toch naar de bergen gaat”, antwoorde de Wacht. En die witte Kerstmis uit de boeken, die mogen ze van mij houden.”

Al kwam er dan geen sneeuw, wel begon het even later te regenen en de Wacht trok de deur van zijn hokje dicht en verdiepte zich in een kruiswoordraadsel. Daardoor merkte hij niet dat de hond vertrok. Wel zag hij zijn jonge vriend met een andere man het hek uit lopen. „Die nemen het er vandaag vroeg van,” dacht hij.

Maar een paar uur later was de mecaniciens weer terug.

„Even opbellen,” zei hij, „de dierenbescherming.”

De Wacht bleef doorpuzzelen, maar opeens drongen een paar woorden van het gesprek tot hem door, die hem opmerkzaam maakten. „Een hond... bij het vliegveld... een gewonde hond.”

„Hij was toch niet gewond?” zei de Wacht, toen de mecaniciens de hoorn had neergelegd.

„Die niet,” zei de mecaniciens, „maar we zijn hem achterna gelopen en dat was blijkbaar wat hij bedoelde. En je raadt nooit waar hij naar toe ging. Net bij de draai van de weg verdween hij tussen het kreupelhout. Wij hem weer achterna en daar lag hij naast een grote ruige hond, een bouvier, denk ik. Het dier had een lelijke wond aan zijn kop. En hij kon zeker niet lopen ook. Wij konden hem er tenminste niet toe krijgen. Hoe is die? Die knaap van ons is gewoon even hulp gaan halen. En dan zeggen ze nog dat een beest niet denken kan.”

De Wacht knikte. „Dat kunnen ze mij ook niet wijs maken. En nou laten jullie die hond halen door de dierenbescherming.”

„Nou ik ga eens kijken of ze er al aan komen,” zei de jonge man.

Die dag zag de Wacht hem niet terug, maar aan het eind van de dag daarop kwam hij het wachtluisje binnen.

„Ik kom je even gelukkig Kerstfeest wensen, maat,” zei hij. „Vanmiddag zit ik in de Bergland-express.”

De Wacht knikte. „Ja, ja,” zei hij droog.

„Je kon mij ook wel iets goeds toewensen,” vond de mecaniciens. Toen scheen hij iets te bedenken. Hij zei: „En over de oude baas thuis hoeven we ons geen zorgen te maken. De buurvrouw heeft beloofd naar hem te komen kijken. En de tweede Kerstdag komt mijn zuster uit Rotterdam over.”

„Met al die kinderen?” vroeg de Wacht.

„Wel nee! Haar man is toevallig thuis de Kerstdagen. En daarom kan die op de kinderen passen.

„Dat is geweldig aardig van hem,” zei de Wacht. „En van je zuster en van de kinderen.”

Er was iets in zijn stem dat de jonge man dwong hem aan te kijken. Toen wendde hij zijn blik weer af. Hij zocht blijkbaar naar nog een paar woorden om te zeggen, voor hij de deur uit stapte.

„Nou - e -,” begon hij. Toen viel hem iets in.

„Die hond van gisteren, hè? Denk je dat ze hem weg kregen, toen ze die bouvier in de auto hadden? Niet weg te slaan! De hele Holle Weg over heeft hij als een razende achter de wagen aan gerend. Toen we bij het asyl uitstapten, kwam hij ook net aan. Toen hebben ze hem ook maar binnen gelaten. En je zult het niet geloven, maar toen ze samen in een hok zaten, kroop die herder vlak bij de andere en begon de wond aan zijn kop te likken.”

De Wacht knikte weer. „Dat geloof ik best,” zei hij. „Dieren!”

„Ja hè? Dieren! Soms zou je zeggen dat het mensen zijn, zeg ik.”

De Wacht keek hem aan.

„Soms denk ik wel eens . . .” begon hij, en toen zweeg hij.

De mecaniciën werd een beetje verlegen onder zijn blik. „Je kan het gerust zeggen,” zei hij.

De Wacht zei: „Onze Lieve Heer is in de Kerstnacht op aarde gekomen, om de mensen te leren, dat ze elkander moeten liefhebben als zich zelf. Maar ik denk wel eens dat de stomme dieren hem beter begrepen zouden hebben, dan velen van ons.”

Na deze woorden van de Wacht is het verhaal dus uit. Maar het zou ook best verder kunnen gaan. Want hoe gaat het daarna bijvoorbeeld met de mecaniciën, met zijn vader, met de hond? Er zijn natuurlijk heel wat mogelijkheden — denk maar eens na.

Degenen onder jullie die aan dit verhaal een 'slot' willen schrijven, moeten dit nu eens proberen. Stuur dat slot dan aan de schrijfster van het verhaal, mevrouw T. Blom, Van Peltilaan 49, Bergen, N.H. Zij zal jullie bijdrage graag lezen. En hij of zij die het mooiste slot heeft ingezonden, krijgt een boek. Veel succes!

Zelf aan het werk!

MIEN LABBERTON EN TON ZONNEVELD

Velen van jullie zullen al wel eens gauw even achter in het boek gekeken hebben om te zien of er weer werkjes en opgaven zijn, zoals vorige jaren. Ja hoor, die zijn er weer! Werkjes voor handige vingers en opgaven voor geduldige denkpuzzelaars. En natuurlijk een kleurplaat en een verhalenplaat.

Eerst komen hier dan de knutselwerkjes.

M. L.

Zullen we dit jaar eens een kerstmoblie gaan maken? Op de tekeningen kun je zien wat ik daarmee bedoel. De boogjes zijn van ijzerdraad en de figuurtjes er met dun garen aan opgehangen. Het geheel is altijd in beweging, vooral als het in de buurt van een kachel hangt.

Je begint met het maken van de figuren. Voor deze moblie maakte ik ze van limonaderietjes. Geen plastic rietjes, maar echte, van stro. Je zou dus ook stro bij een boer kunnen gaan vragen. Haverstro is mooi. Maar je moet dan wel handgedorst stro hebben, want het machinaal gedorst is erg geplet. En omdat iedereen wel machinaal dorst tegenwoordig, zul je er niet zo gemakkelijk aan komen. En dan koop je dus maar rietjes. Die zijn ook niet zo erg duur. Het gele stro heeft een prachtige glans, vooral bij kaarslicht.

Verder hebben we nodig geel of rood of groen draad om de onderdelen aan elkaar te binden; bloemendraad (dun ijzerdraad) of dun koperdraad; dun garen om de figuren aan op te hangen en dan wat dikker ijzerdraad of koperdraad voor de boogjes.

Leg de rietjes eerst een kwartiertje in warm water, dan kun je er prettiger mee werken.

Eerst maken we een vogeltje. Buig een rietje als op de tekening. Bind het eerst bij de kop en